

17:10, Szerda (április 20.), Duna II. Autonómia

Két hét pihenő

fekete-fehér, magyar dokumentumfilm, 55 perc, 2003

rendező: Surányi Z. András

operatőr: Surányi Z. András

vágó: Surányi Z. András

szereplő:

Deme Márka

Visky András

Márka 1947-ben tizenhét éves árva lányként került a Visky családhoz. Visky Ferenc református lelkészt 1958-ban a szekuritáé letartóztatta, és a bíróság államellenes összeesküvés vádjával 22 év fegyházban letöltendő szabadságvesztésre ítélte. Feleségét hét gyermekkel kitelepítették. Márka ragaszkodott ahhoz, hogy az asszonnyal és a kicsikkel maradjon.

A hatóság tétoázva és értetlenül, de teljesítette a kívánságát. Így ő, mint "szabad fogoly" velük lehetett a kitelepítésen. Márikával a hét gyermek közül a legkisebb, Visky András beszélget, és együtt emlékeznek az elmúlt közel hatvan évre.

*

Elhunyt Visky Ferenc

Thursday, 06 October 2005 21:26

Október 5-én 87 éves korában elhunyt Visky Ferenc nyugalmazott lelkipásztor. Az 56-os forradalom utáni Romániát átfogó ideológiai tisztogatások során államellenes váddal 22 évi szabadságvesztésre ítélte a román kommunista hatalom, s büntetéséből hat évet le is töltött. Börtönmélnyeit többek között a Fogoly vagyok, Szerelme szorongat és Anti című könyveiben írta meg, amelyek a kolozsvári Koinónia Kiadónál láttak napvilágot. "Sokak számára áldott eszköze volt Istennek a hitrejutásban, hitben való megerősödésben, megvigasztalódásban. Akár börtönben volt, akár szabadon az Ige Urától kapott szabadságban szolgálta Megváltóját."

A következőkben Adorján Kálmán és Visky János megemlékezései olvashatók.

In memoriam Visky Ferenc

"Egy református lelkészcsalád harmadik gyermekeként született a Szatmár megyei Egriben, 1918. július 1-én. Középiskolai tanulmányait a szatmári Kölcsey Ferenc Gimnáziumban végezte, teológiát a debreceni Tisza István Tudományegyetemen tanult. Teológus hallgatóként találkozott az élő hittel, és szeretettel köteleződött el a Krisztussal és népével való közösségre, a magyarországi Bethánia Egylet egyik konferenciáján. Ott ismerkedett meg leendő feleségével, Sollich Juliánnával, házasságukat Isten hét saját és egy fogadott gyermekkel ajándékozta meg. A fogadott leány, az árva Márika, idősebb nevelőanyjánál, akihez a családfő bebörtönöztetése és a család száműzetése idején is hűséggel ragaszkodott.

Lelkeszi szolgálatát Nagyszalontán kezdte, onnan Nyüvedre, majd Magyarkécre került. Az életet adó Igét nemcsak a templom falain belül szőlte. Vallotta, hogy annak ki kell kerülnie a mindennapokba, hogy ott szentelje meg az életet. Így lett templommá a lakodalmas és a halottas ház, igehirdetés, hitvallás alkalmává, status confessionisszá az utazás, a szüret. A szabadság levegője feszegette a reformátusság színe alatt megkövesedett szíveket, életeket.

Nem szívesen látta ezt az akkori kommunista hatalom. 1958 pünkösdjé táján több lelkész- és egyháztagtársával együtt letartóztatták. Az egyház nem védte meg szolgálait. Mindegyikőjük közül a legsúlyosabb büntetést kapta: a társadalmi rend elleni cselszövés vádjával 22 évi kényszermunkára és 10 év polgári jogvesztésre ítélte a temesvári katonai törvényszék. A szamosújvári börtön kapuján is biztatta Isten kőbe vésett szava: DOMINVS ADIVTOR ET PROTECTOR MEVS, QVEM TIMEBO? - Az Úr az én segítségem és védelmem, kitől féljek? (Zsolt 27,1) A kirótt büntetésből hat évet és négy hónapot rótt le, 1964. augusztus 4-én szabadult az Államtanács kegyelmi rendelete nyomán.

A börtönben megtanulta "eltemetni" feleségét, gyermekeit - az apostoli "mintha nem lenne" szabadságát gyakorolni mindenkiben. Ez tette felelőssé a legkisebbek felé is, szabadulása

utáni szolgálata idején. Parókiája határai - sokak öröme - messzi kiterjedtek. Ajtaja nyitva volt mindenki számára, és aki náluk megfordult, szeretetteljes fogadtatásban részesült, lett légyen állami megbízott, szekus vagy közösségre vágyó.

Távol állt tőle a felekezeti, irányzati szűkkeblűség, figyelmessége kiterjedt minden nemzedékre. A szenteknek közössége nem csupán jelenbeli határokon ívelt át közelében, hanem korokat is áthidal: a kezdetektől fogva élő hagyományt úgy tudta átadni, megszerettetni, hogy egymásra találtak korok, nemzedékek. A befogadás, a biztatás, a Krisztus szeretete által megragadott ember nyugalma áradt belőle.

Ma az övéi temetik őt. Szűk családjánál, népes rokonságánál sokkal többen.

Veszteség? El lehet-e veszíteni azt, akit Krisztus már rég befogadott?"

Adorján Kálmán

*

"Élete a fénylő halál"

"Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg" (Jelenések könyve 14,13). Ennek a bibliai kijelentésnek az érvényességét éreztük, amikor október 7.-én óriási tömeg kíséretében helyeztük örök nyugalomra a biharpüspöki temetőben a 87 évesen hazaköltözött Visky Ferenc református lelkipásztor testvérünk porsátorát. Bő két héttel halála előtt találkoztunk utoljára. Akkor idézte nekünk az ésaiási prófécia: "letelt hadi szolgálata" (40,2 - Kecskeméthy ford.). S ezt ugyanolyan örömmel közölte velünk, mint az a katona, aki leteheti fegyvereit, s végre hazamehet. Nagy harcokat vívott meg Krisztusa és egyháza szolgálatában, a bűn mindenféle változata ellen. Reá bízott népe és egyháza lelki megújulását tartotta mindennél előbb valónak. Gyakran kérte a régi imádkozóval együtt: "Újítsd meg egyházadat, de rajtam kezdjed, Uram!"

Nagyon találóan hangzott temetésén az alapige: "jött tanúbizonyságul, hogy bizonyóságot tegyen a világosságról" (János ev. 1,7). Ez volt sokrétűen gazdag és szerteágazó szolgálatának célja és értelme. Önfeláldozó életére és szolgálatára, melyért a hajdani elnyomó állami és egyházi hatalom részéről súlyos börtönbüntetést is kapott, találóan jellemző neves erdélyi költőnk négysorosa, amit lelkésztestvérünk nem véletlenül idézett egyik karácsonyi prédikációjában:

"Nem él, amíg nem ég a gyertyaszál.

Az ő élete a fénylő halál.

Lángja a saját testébe harap,

Mert elégnek, kik világítanak". (Horváth I.)

Amilyen fénylő volt élete, hétgyermekes családi, egész Erdélyre és a határokon túlra kiterjedő közösségi vonatkozásban, olyan fénylő volt élő hitének rendíthetetlenességében várt halála. Derűs lélekkel mondott utolsó imáinak egyike is ennek bizonyoságként hangzott: "Uram, te a

halál porába fektetsz engem. Köszönöm a porsátoromat, ezt a szétmálló életet, ami a te kezében egybeáll. Ámen"

Visky János